

# קובץ לימוד

## ט' כסלו

### כולל:

הוראות רבו"ג

משניות

חסידות

אודות תורתו

וגודל הזכות למי שמשתדל לקבוע ביום ההוא איזה למוד בתורתו של בעל ההילולא... אבער די חסידים וועלכע זענען קובע ביום ההילולא א למוד מיט א חסידישען פארברענגען, פאר זיי איז גאר א אנדער התעוררות רחמים, ווייל דער למוד און דער פארברענגען, דאס איז דער פדיון נפש וואס חסידים דערלאנגען דעם בעל ההילולא.

(אג"ק הרבי הריי"ץ ח"ד מכו' תתק"צ עמ' רמ)

יגדיל תורה

מבצע תלמוד תורה

# הוראת רבותינו נשיאנו

עס איז געוויס אמר - הוד כ"ק אמו"ר הרה"ק - אין די ימי ההילולא זענען די רביים מעורר רחמים אויף אלע חסידים. זייערע ווייבער און קינדער, אבער דאס איז נאר א התעוררות רחמים כללית, אבער די חסידים וועלכע זיינען קובע ביום ההילולא א למוד מיט א חסידישען פארברענגען, פאר זיי איז גאר א אנדער התעוררות רחמים, ווייל דער למוד און דער פארברענגען, דאס איז דער פדיון נפש וואס חסידים דערלאנגען דעם בעל ההילולא.

(רשימת דברי כ"ק אדמו"ר הרש"ב,  
נדפס באג"ק הרי"ף ח"ד עמ' רמ)

"דער מיטעלער רבי איז נסתלק געווארן מיטוואך, ביי חסידים איז יעמאלט גיווען נטלו המאורות ממש, עס איז שווער אפילו משער צו זיין דעם מצב ווי חסידים זענען יעמאלט געבליבן ווי פאריתוס'ט.

והאריך לדבר בענין זה וגם סיפר איזה ספורים ואח"כ דיבר בארוכה בסדר היכלות הצדיקים וענין השמחה בגן עדן התחתון ועליון, וענין ההילולא של צדיקים, וגודל הזכות למי שמשתדל לקבוע ביום ההוא איזה למוד בתורתו של בעל ההילולא.

## משניות

מתחיל באחד האותיות של שמו הק' - מס' סנהדרין פרק ג'

ו. כיצד בודקים את העדים, היו מכניסין אותן (לחדר) ומאימין עליהן ומוציאין (את כל האדם) לחוץ ומשירין את הגדול שבהן ואומרים לו אמור היאך אתה יודע שזה חייב לזה. אם אמר הוא אמר לי שאני חייב לו, איש פלוני אמר לי שהוא חייב לו, לא אמר כלום, עד שיאמר בפנינו הודה לו שהוא חייב לו מאתים זוז. ואחר כך מכניסין את השני ובודקים אותו. אם נמצאו דבריהם מכוונים, נושאים ונותנין בדבר. שנים אומרים זכאי ואחד אומר חייב, זכאי. שנים אומרים חייב ואחד אומר זכאי, חייב. אחד אומר זכאי ואחד אומר חייב ואפלו שנים מזכין או שנים מחיבין ואחד אומר איני יודע, יוסיפו הדינים:

ז. גמרו את הדבר, הויה מכניסין אותן. הגדול שבדינים אומר, איש פלוני אתה זכאי, איש פלוני אתה חייב. ומנין לכשיצא אחד מן הדינים לא יאמר אני מזכה וחברי מחייבין אבל מה אעשה שחברי רבו עלי, על זה נאמר [וויקרא יט] לא תך רכיל בעמך, ואומר] (משלי יא) הולך רכיל מגלה סוד:

ח. כל זמן שמביא ראיה, סותר את הדין. אמרו לו, כל ראיות שיש לך הבא מכאן עד שלשים יום. מצא בתוך שלשים יום, סותר. לאחר שלשים יום, אינו סותר. אמר רבן שמעון בן גמליאל, מה יעשה זה שלא מצא בתוך שלשים ומצא לאחר שלשים. אמרו לו הבא עדים ואמר אין לי עדים, אמרו הבא ראיה ואמר אין לי ראיה, ולאחר זמן הביא ראיה ומצא עדים, הרי זה אינו כלום. אמר רבן שמעון בן גמליאל מה יעשה זה שלא היה יודע שיש לו עדים ומצא עדים, לא היה יודע שיש לו ראיה ומצא ראיה. (אמרו לו הבא עדים, אמר אין לי עדים, הבא ראיה ואמר אין לי ראיה), ראה שמתחיל בדין ואמר קרבו פלוני ופלוני והעידוני או שהוציא ראיה מתוך אפנתו, הרי זה אינו כלום:

א. דיני ממונות, בשלשה. זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, שני הדינים בוררין להן עוד אחד. זה פוסל דינו של זה וזה פוסל דינו של זה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אימתי, בזמן שמביא עליהן ראיה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרים או ממחין, אינו יכול לפסלן. זה פוסל עדיו של זה וזה פוסל עדיו של זה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אימתי, בזמן שהוא מביא עליהם ראיה שהן קרובים או פסולים. אבל אם היו כשרים, אינו יכול לפסלן:

ב. אמר לו נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביך, נאמנין עלי שלשה רועי בקר, רבי מאיר אומר, יכול לחזור בו. וחכמים אומרים, אינו יכול לחזור בו. היה חייב לחברו שבועה ואמר לו דור לי בחיי ראשך, רבי מאיר אומר, יכול לחזור בו. וחכמים אומרים, אינו יכול לחזור בו:

ג. ואלו הן הפסולין, המשחק בקביא, והמלוה ברבית, ומפריחי יונים, וסוחר שביעית. אמר רבי שמעון, בתחלה היו קורין אותן אוספי שביעית. משרבו האנסין, חזרו לקרותן סוחר שביעית. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שאין להם אמנות אלא היא, אבל יש להן אמנות שלא היא, כשרין:

ד. ואלו הן הקרובין, (אביו ו) אחיו ואחי אביו ואחי אמו ובעל אחותו ובעל אחות אביו ובעל אחות אמו ובעל אמו וחמיו וגיסו, הן ובניהן וחתניהן, וחורגו לבדו. אמר רבי יוסי, זו משנת רבי עקיבא. אבל משנה ראשונה, דודו ובן דודו. וכל הראוי לירשו, וכל הקרוב לו באותה שעה. היה קרוב ונתרחק, הרי זה כשר. רבי יהודה אומר, אפלו מתה בתו ויש לו בנים ממנה, הרי זה קרוב:

ה. האוהב והשונא. אוהב, זה שושבינו. שונא, כל שלא דבר עמו שלשה ימים באיבה. אמרו לו, לא נחשדו ישראל על כך:

# חסידות

קטעים מתורתו של בעל ההילולא [מחולק לענינים כדי להקל על הלומד]

## השמירה מחטאים – לימוד התורה שבאותו יום

...וזהו שאנו רואים שכל מה שנשמר אדם כל היום מכל מחשבות ורות ורוח שטות כו' היינו רק מאור תורה שלמד. אפי' פרק א' ומשנה א' או פסוק א' דק"ש נמי [נחשב ל] דברי תורה כו' משום דאמרתך חייתני - בשרש הנשמה להיות מקיף לניצוץ זה לשמרו כל היום. וכמו בשכבך תשמור עליך כו' ולכך מצות [הוא] בכל מקום ובכל זמן וכמ"ש ודברת בס בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך כו'.

וכללתו הוא ענין ק"ש שחרית וערבית שזהו בשכבך ובקומך לפי דברי רשב"י יצא ידי חובת, תלמוד תורה כידוע וד"ל. וזהו היתה לי דמעתי לחם, שמן הדמעה בחצות על עזבו כו' מעורר רחמים רבים על שרש נשמתו - להחיותה בלחמה של תורה.

כי התורה שנק' לחם, היינו אותיות נגלות שבתורה שבאחד האומר, גילוי באור וחיות אלקי לנשמה כמזון גשמי לנפש הגשמי. וכמו ותורתך בתוך מעי ממש וכלחם הסועד כו' שמחבר הנפש בגוף - כך מחבר אור אלוקי בנשמה אלקית שבגוף שנקרא השבת הנפש. ואמנם בחי' שומר לנשמה מלמעלי' בבחי' מקיף כל היום כנ"ל, בא משרש אותיו' התורה למעלה שמאיר בשרש נשמתו להיות בבחי' מקיף למטה. וגוף אותיות התורה בבחי' לחם ממש כמ"ש לכו לחמו בלחמי כו' וענין זה בנפשו יביא לחמו - לחמה של תורה שתהיה לחם חוקו לבלתי ימות מות רוחני, בשאול תחתית. וכמ"ש כי אמרתך חייתני ממש כחיות העני שמחיה נפשו במעט הלחם שנותנין לו, ולחם זה היינו ק"ש שחרית וערבית בכלל כנ"ל וכל היום במצות ת"ת כמ"ש ודברת בס כו'. וזהו היתה לי דמעתי שבתיקון חצות לחם יום ולילה בק"ש שחרית וערבית ומצות ת"ת יום ולילה כמ"ש והגית בו יומם ולילה וד"ל.

(דרך חיים עמ' י"ד 27)

## קריאת האותיות ולימוד בהבנה

...והנה יש עוד בחי' ומדריגה שנית בתורה והוא מצות קריאת התורה בדיבור בפה דוקא, כמ"ש ודברת בס כו' וכן לא ימוש מפיד למען תהי' תורת ה' בפיך וכן ואשים דברי בפיך כו', וכת' כי על כל מוצא פי ה' יחי' האדם, שזה למוציא דבר ה' בפה כמא' חיים הם למוציאיהם בפה דוקא, ובמצוה זו יש יתרון מעלה ממצות עיון והגיון בתורה במח' לבד שע"ז אומר והגית בו יומם כו' וכן בתורתו יגהה כו'

אע"פ שע"ז א' למחכה לו למאן דדייק כו' כנ"ל, כי הנה מצות העיון והגיון במח' לדייק במילין דחכמה הנה ודאי יש בו מעלה יתירה שהוא העיקר במצות ת"ת בכללות שהוא לידע ולהשיג עומק טעמי

ההלכות וטעמי המקראות שבכתב ושבע"פ להשיגם על בוריים בכדי שיבא על אמיתית הדין וההלכה שהוא אמיתית נקודת רצה"ע שבמצות בכל פרטי' לענין מעשה דוקא, כנ"ל שיש בזה ב' דברים, א' מצות ידיעת התורה לאמיתת הדין וההלכה בכל מצוה ומצוה בכל פרטי', והב' ענין המעשה לקיים רצה"ע האמיתי כמו שהוא ומלבד ענין ההעלאה וביטול המציאות בכל מיצוי הנפש לחכות להשגות הרצה"ע איך הוא שבוה מגיע לבעה"ר שיומשך ממנו אופן הרצון כמו שהוא באמיתתו כנ"ל. וע"כ בתושבע"פ דוקא עיקר גילוי רצה"ע למעשה שאין כל אלה בתושבי"כ שלא ידע ממנה ידיעת דיני התורה בכל פרטי' ולא טעמי הדינים לאמיתתן רק מצות קריאה לבד שקורא לאותיות וצירופים שבתושבי"כ בדבור בפה שלא נודע מהם כלל אמיתית רצה"ע כלל, וגם בקורא בתושבע"פ דברים כהווייתן בלי דיוק ועיון כלל לא ישיג לעומק הטעם ולא ידע אמיתי' הרצה"ע וגם לא ידע לענין מעשה כלום, כמו בפי' ציצית ותפילין לא ידע בקריאתה איך לעשות ציצית ותפילין כלל כו'.

אך עכ"ז יש מעלה יתירה במצות קריאה בתורה שבכתב ובע"פ במה שבקריאה זו הוא ממשיך ומגלה לדבר ה' שיוצא כמו שהוא למעלה מפי ה' ממש כמ"ש ואשים דברי בפיך כו', כמו במ"ת שיצא לגילוי דבר ה' ב' הדברות ודבריו חיים וקיימים, שכך הוא גם עתה בכל מי שיושב וקורא מקרא ושונה משנה שה' קורא ושונה כנגדו כו' כי דבר ה' הוא מדבר ואין זה דברי עצמו כלל כמו תען לשוני אמרתך כו' כעונה אחר הקורא כו', וא"כ הרי בקריאה זו ממשיך גילוי אא"ס שהוא בעל הרצון העליון שבמצות התורה מאחר שהוא עצמו מדבר דבר הלכה זו או מקרא זה ונק' מוצא פי ה' ממש כנ"ל, א"כ יש בדיבור זה מפנימי' ועצמות התענוג ושעשועים שבעצמות ממש שלמעלה מעונג ושעשועים שנמשך ע"י העלאה דדיוק ועיון במילין דחכ' בסוף מעשה שעלה במחשבה תחילה שאין זה שעשועי' העצמי' ממש, וכמו עד"מ אדם ששמח בנפשו בפנימי' התענוג העצמי במה שלומד וקורא בד"ת שזהו שמחה העצמי' דבחי' יחידה שמתענג בעצמו בשפע זו שממשיך בגילוי הדיבור, וז"ש כי על כל כו' יחי' האדם וד"ל (וזהו למעלה גם מבחי' מקיף דשעשועי' הנ"ל בענין דיוק במילין דחכ' שאינו רק מקיף דעונג ורצה"ע דתומ"צ לבד שלמעלה מגילוי השעשועי' שבתורה כו', אבל שמחה ועונג עצמי זה שבהשפעה הבאה בגילוי בדיבור בתורה הוא בתענוג ושעשועי' העצמי' ממש שלמעלה ג"כ משעשועי' המלך בעצמו, כמשל שמחה ותענוג דמשפיע שפע החכמה בדבור שגדול הוא מעונג שמצד עצמו (ולמעלה גם מעונג שבחכ' זו בפרט כו'), וכמו שהי

במ"ת שא' ביום חתונתו כו' שנמשך משעשועי העצמיים בשפע זו דדיבור דתורה (ווי"ש כי על כל כו' יחי' האדם העליון, לפי שמהבל הדבור נעשה או"מ דאו"ח שלמעלה מתענוג דאו"י כמ"ש במ"א, ואע"פ שבתושבע"פ נודע עיקר נקודת רצה"ע לאמיתתו ולמעשה משא"כ בתושב"כ כנ"ל, זהו לגבי המקבלים לבד אבל לגבי המשפיע שהוא דבר ה' שמדבר בעצמן לפניו נגלה כל מה שברצון זה לאמיתתו ועומק הטעם וסוד הדבר וגם מה שצריך לבא למעשה בבחי' הבריורים בסוף מעשה כמו משה ידבר כו' תורה ציוה לנו משה שהוא ח"ת שבתושבע"פ דהיינו שנותן כח לח"ת לדייק במילין כו').

ונמצא שבחי' קריאה זו באותיות וצירופי שבתורה כמו לקרות בתנ"ך וגם במשנה בהלכות דברים כהוייתן בלא דיוק הרי ממשכי גילוי אור העצמו' דא"ס ממש באותיות הללו שקורא ושונה כו' שהוא ית' קורא ושונה אותיות הללו ממש כמו במ"ת שא' וידבר אלקי' כו', וה"ז בחי' המשכה והשפעה דבחי' דכר שזהו מאור העצמו' דא"ס בשעשועי ותענוג הפשוט שנמשך בשפע זו כנ"ל, ואותיות התורה הללו שבהן נגלה השפעה זו נקי' בחי' מקבל שמקבל גילוי האור הזה דא"ס כאשר קורא אותן ונמשכו באותיות הללו. וזהו שאותיות התורה נקי' שמותיו של הקדב"ה והקורא באותיות התורה הרי קורא בשמותיו של הקב"ה דהיינו שבקריאה זו קורא להקב"ה בשמותיו שיומשך באותיות התורה הללו.

ווי"ש קרוב ה' לכל קוראיו (שזהו הקריאה בשמותיו המיוחדים אליו כשם הוי" ואלקי' כמו בקריאה בתפלה וכה"ג) לכל אשר יקראוהו באמת ואין אמת אלא תורה שהן שמותיו העצמיים שבקריאתו אותם קורא וממשיך לעצמות או"ס שיתגלה בתוך אותיות הללו שנקי' אמת והוא במה יושב ה' וקורא ושונה כנגדו כנ"ל, וזהו פי' באמת בתוך האמת דתורה, שזהו למעלה מקריאה בתפלה כמ"ש בזהר ע"פ השמיעני את קולך כי קולך ערב זהו קלא דאורייתא כו', וזהו כמשל הקורא את המלך שיפנה אליו בעצמו' פנימיותו כמו שהוא לאמיתתו במקומו שאז יקראנו בשמותיו העצמיים שהוא עצמו נמשך בהם תמיד (וכמ"ש במ"א במ"ש למען אחי וריעיי כו' שע"י קריאת התורה נקי' ישראל אחים וריעים להקדב"ה כאחים שיושבים יחד וקורים ושונים כו'), ולא יוכל להמשיך לעצמו' או"ס ממש כ"א ע"י קריאה זו ולא ע"י העיון ודיוק באותיות התורה במח' לבד שאינו מגיע להעצמות דא"ס ממש רק לבחי' התענוג הנעלם שברצון וחכמה דתורה לבד כו' כנ"ל וד"ל. (וזהו כי לא על הלחם דתורה לבד שהוא מצד מקור החכ' דתו' יחי' האדם כמו במצות עיון דתורה כ"א על כל מוצא פי ה' בדיבור וקריאה דאותיות התו' דוקא יחי' האדם כו').

*(דרושי חתונה עמוד תקל"ב אות י"א ואילך)*

## אודות תורתו

"רחובות הנהר". שכמה מהם נדפסו דווקא לאחרונה - שהם מדברים דוקא בעניינים העמוקים שבפנימיות התורה הקשורה עם עבודת המוחין דווקא

*(שיחת ט' חשוון תשנ"ב)*

"...אע"פ שעבודת המוחין היא דוקא לעת"ל, הרי כבר עתה מתכוננים לזה, ע"י שלומדים את העניינים דעבודת המוחין בפני עצמם ... ובמיוחד במאמרי אדמו"ר האמצעי, באופן של "רחובות הנהר" ... ונוסף ללימוד - להשתדל גם עד כמה שאפשר להביאם לפועל בעבודת המוחין .. וזהו גם הטעם בפשטות למה שמצינו בכמה דרושים בתורת החסידות - ובפרט בדרושי אדמו"ר האמצעי

לעילוי נשמת

ר' יעקב חיים בן ר' יחזקאל גארמאן  
מוקדש ע"י משפחתו שיחי